

Pias Lacrymas, In Obitum B. Parentis Viri Præ-Nobilissimi Atque
Excellentissimi Christophori Pfauzii, Mathem. Prof. Publ ... Pie defuncti,
Et A. MDCCXI Postridie Non. Aug. Elati, Fundit M. Jo. Christophorus
Pfauzius

Pias Lacrymas, In Obitum B. Parentis Viri Præ-Nobilissimi Atque
Excellentissimi Christophori Pfauzii, Mathem. Prof. Publ ... Pie defuncti,
Et A. MDCCXI Postridie Non. Aug. Elati, Fundit M. Jo. Christophorus
Pfauzius

Lipsiæ

Pfautz, Johann Christoph

LP B 4° I, 00013 (17,11)

https://dhb.thulb.uni-jena.de/receive/ufb_cbu_00009670

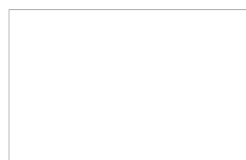
Lizenz: <https://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/>

urn:nbn:de:urmel-936d25e2-c088-43f6-91e7-aecf69a9a02e-00008919-16

Lizenz: <https://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/>

PIAS LACRYMAS,
IN OBITUM
B. PARENTIS
VIRI
*PRÆ-NOBILISSIMI ATQVE
EXCELLENTISSIMI*
**CHRISTOPHORI
PFAUZII,**
MATHEM. PROF. PUBL FAC. PHI-
LOS. ET NATIONIS BAVARICÆ SEN. ACADE-
MIÆ DECEMVIRI AC BIBLIOTHECARI, ET MAJ. PP.
COLL. COLLEGIATI,
PIE DEFUNCTI,
ET
A. M DCC XI POSTRIDIE NON. AUG.
ELATI,
FUNDIT
M. JO. CHRISTOPHORUS PFAUZIIUS.

LIPSIÆ,
LITERIS GOEZIANIS.

urn:nbn:de:urmel-936d25e2-c088-43
f6-91e7-aecf69a9a02e-00008919-16

Ultima sublato pietas præstanda Pa-
renti est,
Officii tristic meta futura mei.
Hei mihi! quid faciam? Satiùs sit forte
tacere,
Quam sub difficiles cõgere verba
modos.

Causa mihi misero centum parit una dolores,
Meque fatis memorem vix finit esse mei.
Non aliter pavidus conspecta nube viator,
Quæ jact in silvas fulmina sæva, stupet.
Turbidus ex oculis lacrymarum profilit imber,
Et falso rigidas irrigat amne genas.
Intercepta gravi gemitu vox faucibus hæret,
Non facit officium lingua coacta suum.
Nec poterit quidquam vitio mihi vertere, qui me
Norit &, extinctum quem queror esse, Patrem.

Esto,

Esto, suos aliis etiam cecidisse Parentes,
 Hæc præ jactura parva putanda mea est.
 Ecquid ego referam meritæ præconia laudis,
 Semper ab Aonidum quæ tulit ille choro.
 Quid memorem longo studio curaque paratas
 Ingenii & summæ dexteritatis opes?
 Non fuit ille suæ pars contemnenda cohortis,
 Temporis, Euclides, gloria magna Sui.
 Ipse meis livor dictis accedat, oportet,
 Nec superest ullus, quo premat ista, color,
 Sed tamen hæc alios forsân meminisse juvabit,
 Lugendi major causa relicta mihi est.
 Quæ mihi describet lingvæ facundia, quanto
 In me flagrarit semper amore Parens.
 Quantus amor, cum me placidis complexus in ulnis
 Figeret in teneris oscula mille genis!
 Quantus amor, cum paullatim venientibus annis,
 Spargeret in cupidæ semina mentis agrum!
 Si qua meo pietas animo doctrinaque parta est,
 Quisquis id illius muneris esse sciat.
 Pasibus accedit tacitis provectior ætas,
 Robur ab elapso tempore sumfit amor.
 Jam truculenta mihi turbant mea gaudia fata,
 Improbata fit rapidis spes mea præda Notis.
 Flete meam sortem; nemo fortassis in uno,
 Quanta miser patior, funere damna tulit.
 Tu tamen, ô dilecte Parens, nova gaudia carpis,
 Gaudia sollicito non temeranda metu.

Non

Non ea mortalis visus capiat, non hauriat auris,
A nostra nimium dislita mente jacent.
In meliore Tui susceptus ad æthera parte
Jungeris æterno perfruerisque Deo.
Corporis exuvias sibi vindicat hospita terra,
Et sua foecundo contegit ossa sinu.
Tempus erit, cum se supera demittet ab arce
Et sparfos cineres colliget ipse Deus.
Hæc mihi soletur mentem medicina, necesse est,
Olim dum reddat Te mihi læta dies.

urn:nbn:de:urmel-936d25e2-c088-43f6-91e7-aecf69a9a02e-00008919-45